KÂDIYÂNİLİK VE İSLÂM

﴿ القاديانية في ميزان الإسلام ﴾

[Türkçe — Turkish — تركي]

Muhammed Salih el-Muneccid

Terceme : Muhammed Şahin

Tetkik : Ali Rıza Şahin

2010 - 1431

islamhouse.com

﴿ القاديانية في ميزان الإسلام ﴾

« باللغة التركية »

محمد صالح المنجد

ترجمة: محمد مسلم شاهين

مراجعة: علي رضا شاهين

2010 - 1431

islamhouse.com

بسم الله الرحمن الرحيم

Soru:

Ben Kâdıyânî değilim ve biliyorum ki Kâdıyânîler, Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'den sonra başka bir peygamberin var olduğuna inanırlar. Bunlar, İslâm dışında mıdırlar?

Ben, bu kimselerin İslâm'ın dışına çıktıklarını düşünüyorum ve onlara bu şekilde bakıyorum.

Cevap:

Hamd, yalnızca Allah'adır.

Tanım:

Kadıyanilik, miladi 1900'lü yıllarda İngiliz sömürgecilerinin; Hindistan yarımadasında, müslümanları;özelde cihad farizasından,genel olarak ise,dînlerinden uzaklaştırmak gâyesiyle ve sömürgeciliğe karşı İslâm adına mücâdele etmemeleri için kurulmuş bir harekettir. Ancak bu hareketin sözcülüğünü, İngilizce yayınlanan "Dinler Mecmuası" yapmaktadır.

Kuruluş ve Önemli Şahsiyetler:

- Kâdıyânîliğin kuruluşunda esas rolü, Mirza Ğulam Ahmed el-Kâdıyânî (1839-1908 m) oynamıştır.Miladi 1839 ylında Hindistan'da, Pencab eyâletinin Kâdıyân köyünde doğmuştur. Âilesi, dîne ve vatana hıyânetle ün salmış bir şöhrete sahiptir. Böylece Ğulam Ahmed, her hal ve şartta işgale ve işgalcilere bağlı ve sadık olarak yetişmiştir. Müslümanların etrafında toplanıp, onunla meşgul olmaları ve İngiliz sömürgesine karşı cihaddan uzaklaşmalarını sağlaması için seçilmiştir. Bu nedenle kendisine İngiliz hükümetinin büyük yardımları oluyordu. Onlarda (işgalci İngilizlere olan) sevgilerini açığa vuruyorlardı.Ğulam Ahmed, kendi taraftarlarınca dengesizliği, hastalığının çokluğu ve alkol bağımlılığı ile bilinmekteydi.

– Ğulam Ahmed ve sapık fikirlerine karşı çıkanlardan biri: Hind geneli Ehl-i Hadis cemiyeti başkanı, **Şeyh Ebu'l-Vefa Sena el-Emretesri'**dir.Ğulam Ahmed ile yaptığı tartışmalarda onun delillerini çürütmüş, pis emellerini, küfrünü ve inançlarındaki sapıklıkları açığa çıkarmıştır. Ğulam Ahmed, hak yola dönmemekte ısrar edince de Şeyh Ebu'l Vefa kendisiyle; "doğru söyleyenin hayatta kalması, yalan söyleyenin de ölmesi adına **mübahele**[1] yapmıştır. Birkaç gün geçmeden Mirza Ğulam Kâdıânî miladi 1908 yılında

[1] **Mübâhele:** Çözümsüzlüğe saplanmış tartışmalı bir mevzuda, hangi taraf yalancı ise, Allah'ın ona lânet etmesini bütün kalbiyle istemek. Hükmü şu âyette geçmektedir:

arkasında elliden fazla kitap ve yayınlanmış birçok makale bırakarak geberip gitmiştir. Kitaplarından bazıları: "İzâletü'l-Evhâm", "İ'cazu Ahmedi", "Berâhînu Ahmediyye", "Envâr'ul-İslâm", "İ'caz'ul-Mesih", "et-Tebliğ", "Tecelliyâtu İlâhiye".

– **Nureddin:** Kâdıyânîliğin ilk halifesidir.Halifelik tacını başına İngilizler giydirmiş ve müridler de ona tâbi olmuşlardır. Eserlerinden bir tanesi: "Fasl'ul-Hitab" dır.

– **Muhammed Ali ve Hoca Kemaleddin:** Bu ikisi, Kâdıyânîliğin Lahor emiridirler. Bunların ikisi, Kâdıyânîliğin ideologlarındandırlar.Muhammed Ali, Kur'anın İngilizceye muharref bir tercümesini neşretmiştir. Eserlerinden bazıları: "Hakikat'ul-İhtilaf", "en-Nübüvvetü Fi'l-İslâm" ve "ed-Din'ül-İslâmî".

– Hoca Kemaleddin'e gelince onun da bir kitabı vardır."el-Mesel'ül-A'la Fi'l-Enbiyâ". Bu Lahor cemaati, Ğulam Ahmed Mirza'ya, yalnızca müceddid gözüyle bakmaktadırlar. Ancak, (müceddidlik ve nebilik arasında) birincisinin ikincisini de kapsayan ve destekleyen tek bir hareket olduğunu kabul ederler.

– **Muhammed Ali:** Kâdıyânîliğin Lahor Emiri. O da Kâdıyânîliğin ideologlarından, İngiliz işgalcilerinin ajanlarındandır.Kâdıyânîliğin "el-Mecellet'ün-Nâtıka" dergisindeki temsilciliğini üstlenmiştir. Kur'an-ı Kerim'in İngilizceye muharref bir tercümesini yapmıştır. Eserleri: "Hakikatü'l-İhtilaf", ve "en-Nübüvvetü Fi'l-İslâm" dır.

Bunlardan başka;

– Muhammed Sadık: Kâdıyânîliğin müftüsüdür. "Hatemü'n-Nebiyyin" adlı bir eseri vardır.

– **Beşir Ahmed b. Al-Ğulam:** "Siyretü'l-Mehdi" ve "Kelimetü'l-Fasl" adında iki kitabı vardır.

﴿ فَمَنْ حَآجَّكَ فِيهِ مِنۢ بَعْدِ مَا جَآءَكَ مِنَ ٱلْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا۟ نَدْعُ أَبْنَآءَنَا وَأَبْنَآءَكُمْ وَنِسَآءَنَا وَنِسَآءَكُمْ وَأَنفُسَنَا وَأَنفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَل لَّعْنَتَ ٱللَّهِ عَلَى ٱلْكَـٰذِبِينَ ﴿٦١﴾ ﴾ [سورة آل عمران الآية: ٦١]

"Artık sana bu ilim geldikten sonra, kim seninle İsa hakkında tartışmaya girerse de ki: haydi gelin, oğullarımızı ve oğullarınız, Hanımlarımızı ve hanımlarınız ve bizzat kendimizi ve kendinizi çağırıp, sonra da gönülden Allah'a yalvaralım da bu konuda kim yalancı ise Allah'ın lanetinin onların üzerine inmesini dileyelim." (Âl-i İmrân Sûresi: 61)

Bu âyet şu olay üzerine nazil olmuştur:

Hicretin 9. senesinde (631) 70 kişilik Necranlı Hıristiyan grup gelip, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- ile İsa -aleyhisselâm- hakkında kimin haklı olduğu hususunda bir münâkaşaya tutuşmuşlardı.Tezlerini ispatlamak için alabildiğine şiddetli bir inat sergiliyorlardı.Onların işi, hakikati ortaya çıkarmaktan ziyâde, 'çok bağıran haklıdır' kıvamına çekmeleri üzerine canı sıkılan Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, onlara mübâdele teklifinde bulunur. Yani, karşılıklı lânetleşme. Beklemedikleri bu teklifle afallayan ekibin başkanı, düşünmek için mühlet ister. Bir süre sonra bunu kendileri için tehlikeli bulup, kabul etmediklerini bildirmek üzere.Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in yanına geldiklerinde bakarlar ki Rasulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Hüseyin'i kucağına almış, Hasan'ın elinden tutmuş, Fatıma ile Ali'yi arkasına almış **"Ben duâ edince sizde 'âmin' deyin"** diyor. Bunun üzerine heyet başkanı mübâheleyi kabul etmeyip, cizye vererek İslâm hâkimiyeti altında yaşamayı benimsediklerini bildirdi. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- de onlara, emniyetlerini teminat altına alan bir emanname yazdı.

– **Mahmud Ahmed b. Al-Ğulam** ve İkinci Halifesi: Eserleri "Envârü'l-Hilâfe", "Tühfetü'l-Mülûk" ve "Hakikatü'n-Nübüvve".

Kadıyani Zaferullah Han'ın, Pakistan'ın ilk Dışişleri bakanı olarak atanmasında, bu sapık fırkanın desteğinin büyük tesiri olmuştur. Nitekim Pencap eyâletinde, tarikata ve önde gelenlerine merkez olmak üzere büyük bir arazi tahsis edilmiştir. Mü'minûn Suresi 50. âyetinin metninde geçen "rabvetün" kelimesinden esinlenerek, buraya (akarsuyu olan, oturmaya elverişli" anlamına gelen) "Rabve" ismini koymuşlardır.

"Her ikisini -İsa ve Meryem- de oturmaya elverişli, akarsulu bir yere yerleştirdik."[1]

Fikirleri ve İnançları:

Ğulam Ahmed, etrafına taraftar toplayıncaya kadar çalışmalarını, kendisini bir İslâm dâvetçisi gibi tanıtarak yürüttü. Sonraları ise, kendisine Allah'tan ilham geldiğini ve bir müceddid (dini yenileyici) olduğunu iddiâ etmeye başladı.Bir sonraki aşamada, beklenen Mehdi ve sözü edilen Mesih, son aşamada ise, Peygamber olduğunu iddiâ etti.Bununla da yetinmeyip, peygamberliğinin, Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'den daha üstün ve daha ileri derecede olduğunu ileri sürmeye başladı.

- Kâdıyânîlerin inancına göre; (haşa) Allah oruç tutmakta, namaz kılmakta, uyuyup-uyanmakta, yazmakta, hata yapmakta ve (sümme haşa) cinsel ilişkide bulunmaktadır!!! –Allah bu söylediklerinden beridir-.

- Bir Kâdıyânî, tanrısının İngiliz olduğuna inanır. Çünkü ona İngilizce hitap etmektedir.

- Kâdıyânîler, peygamberliğin Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- ile son bulmadığına, peygamberlik geleneğinin devam etmekte olduğuna, Allah'ın ihtiyaca göre Rasuller gönderdiğine ve Ğulam Ahmed'in bütün peygamberlerin en faziletlisi olduğuna inanırlar.

- Cebrail -aleyhisselâm-'ın, Ğulam Ahmed'e gelerek ona vahiy getirdiğine ve getirdiği ilhamların Kur'an'ın aynısı olduğuna inanırlar.

- Şöyle derler: "Sözü geçen Mesih (Ğulam)'ın getirdiği Kur'an'dan başka Kur'an yoktur. Onun öğretilerinden başka da hadis yoktur.Ğulam Ahmed başkanlığı altındaki peygamberlikten başka da peygamberlik yoktur."

- Kitaplarının vahyedildiğine inanırlar ve kitaplarının adı da; "el-Kitabu'l-Mübin"dir. Kur'an'dan başkadır.

- Kendilerinin yeni -müstakil bir dine ve müstakil bir şeriata sahip olduklarına, Ğulam'ın arkadaşlarının da sahâbe hükmünde olduklarına inanmaktadırlar.

[1] Mü'minûn Sûresi: 50.

- Kâdıyân şehrinin, Medine-i Münevvere ve Mekke-i Mükerreme kadar, hatta onlardan bile üstün, sınırlarının "Harem" hükmünde, kıbleleri orası ve haccın da orada yapılması gerektiğine inanırlar.

- Cihad akidesinin ortadan kaldırılması ve körükörüne İngiliz hükümetine itaat etmeye çağırmışlardır. Çünkü iddiâlarına göre, Kur'an'ın metinlerince, işgalci İngiliz idâresi, "Veliyy'ül-Emr"dir. (Ona itaat edilmesi farzdır).

- Onlara göre, her müslüman, Kâdıyânîliğe girmediği sürece kâfirdir. Yine, Kâdıyânîlerle evlenmeyen veya kızını/oğlunu kâdıyânîlerden evlendirmeyen de kâfirdir.

- İçkiyi, afyonu, her türlü uyuşturucu ve sarhoş edici şeyleri mübah sayarlar.

Fikri ve Akaidi Dayanakları:

- Kâdıyânîliğin çıkışına; Sir Seyyid Ahmed Han'ın batılılaştırma hareketinin yaymış olduğu sapık fikirleri zemin hazırlamıştır.

- İngilizler bu durumu fırsat bilip, Kâdıyânîliği oluşturmuşlar, başına da uşaklıkta köklü (geçmişe sahip) bir âileden olan bir adamı seçmişlerdir.

- Miladi 1953 yılında, Pakistan Dışişleri Bakanı Zaferullah Han'ın görevinden istifa etmesi talebiyle başlayan halk ayaklanması patlak verdi.O andan itibaren Kâdıyânî taifesi,müslüman olmayan, azınlık konumuna düştüler. Zira, bu ayaklanma sırasında (çıkan olaylarda) on bin civarında müslüman şehid oldu. Sonunda Kâdıyânî (dışişleri) bakanının düşürülmesini başardılar. Hicri 1394 Rebiul evvel ayında (miladi Haziran 1974) Mekke-i Mükerreme de, İslâm Dünyası Birliği (Râbıta) genel merkezinde, dünyanın her yerinden, müslüman sivil toplum kuruluşlarının katılımıyla büyük bir kongre düzenlendi. Bu kongrede Kâdıyânîliğin kâfirliği ve din dışı bir örgüt olduğu ilân edildi. Ayrıca, müslümanların, kâdıyânîlik tehlikesine karşı direnmeleri, onlarla ilişki kurmamaları ve ölülerinin müslüman mezarlıklarına defnedilmemesi talep edildi.

- Pakistan Halk Meclisi (merkez parlamentosu), Şeyh Müfti Mahmud -Allah ona rahmet etsin- vasıtasıyla, Kâdıyânî lideri Mirza Nasır Ahmed ile münazarasını ve (fikirlerindeki sapıklıkların) reddedilmesini sağladı. Nitekim, bu münazaralar, yaklaşık 30 saat kadar devam etmiş, sonunda Nasır Ahmed pes etmek zorunda kalmıştır.Böylelikle, bu taifenin kâfirliği ortaya çıkmıştır. Bunun üzerine Pakistan parlamentosu, Kâdıyânîliğin, müslüman olmayan ve azınlık bir fırka olduğuna dâir karar almıştır.

- Mirza Ğulam Ahmed'in kâfir olduğuna delil teşkil eden hususlar şunlardır:

- Peygamberlik iddiası,

- İşgalcilerin işini kolaylaştırmak gayesiyle cihad farizasını iptal etmeye kalkışması,

- Haccın Mekke'den iptal edilip, Kâdıyân'a dönüştürülmesi,

- Allah'ı, (hâşâ) beşere benzetmesi,

- Tenasüh (Ruhun vücut değiştirmesi) ve Hulul (diğerinin yerine geçmesi) akidesine inanması,

- Allah'a oğul nispet etmesi ve kendisinin de Allah'ın oğlu olduğunu iddiâ etmesi,

- Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- ile peygamberliğin son bulduğunu inkâr etmesi ve her önüne gelen için peygamberlik kapısı açması.

- Kâdıyânîlerin İsrail ile köklü ilişkileri vardır.Nitekim İsrail, kendilerine okullar ve merkezler açmış ve fikirlerini yaymaları için, dergiler ve kitaplar basarak bunları dünyanın her tarafında dağıtmalarını sağlamıştır.

- Zahiren müslümanlık iddiâlarına rağmen; inançlarında ve eylemlerinde hıristiyanlık, yahudilik ve batıni hareketler çok açıktır.

Yaygınlık ve Etki Durumu:

- Şu anda, Kâdıyânîlerin çoğunluğu Hindistan ve Pakistan'da yaşamaktadırlar.Az bir kısmı da İsrail ve Arab dünyasındadır. Yaşadıkları ülkelerde, hassas noktalara ulaşma konusunda emperyalistlere yardımcı olmaya çalışırlar.

- Kâdıyânîlerin Afrika'da ve bazı batı devletlerinde de büyük etkinlikleri bulunmaktadır. Sadece Afrika'da, insanları Kâdıyânîliğe çekmek için beş binden fazla misyoner dâvetçileri vardır. Faaliyet alanlarının bu kadar geniş olması, işgalcilerin kendilerine verdiği desteğin açık bir göstergesidir.

- Bundan başka, İngiliz hükümeti, Bu mezhebi kollamakta ve taraftarlarının uluslararası şirketlerde ve resmi dâirelerde görev almaları için her türlü kolaylığı sağlamaktadır. Bunların yüksek rütbeli olanlarını, gizli (İngiliz) istihbaratı için ajan olarak kullanmaktadır.

- Kâdıyânîler, Mezheplerine dâvet konusunda her yolu -başta kültür olmak üzere- kullanmaktadırlar.Kendileri de kültürlüdürler ve birçok âlimleri, mühendisleri ve doktorları vardır. İngiltere'de yönetimini kâdıyânîlerin yaptığı "İslâm tv" adında bir de televizyon bulunmaktadır.

Bütün bunlardan anlaşılmaktadır ki:

Kâdıyânîlik, bâtıl bir davadır, İslâm'da yeri yoktur ve akidesi her hususta İslâm'a terstir. İslâm âlimleri; kâfir oldukları yönünde fetva verdikten sonra,müslümanların, bunların faaliyetleri konusunda uyarılması gerekir.

Daha geniş bilgi için, İhsan İlâhi Zahir'in "Kâdıyânîlik" adlı eserine bakılabilir.[1]

---

[1] Kaynak: "el-Mevsuatu'l-Müyessere, Fi'l-Edyâni ve'l-Mezâhibi ve'l-Ahzabi'l-Muâsıra" Dinler, Mezhepler ve Çağdaş Fırkalar Ansiklopedisi. Dr. Mâni' b. Hammad el-Cühenî; c: 1, s: 419-423).

İslâm Fıkıh Akademisi'nin kararlarında aşağıdaki fetvâya yer verilmektedir:

İslâm Fıkıh Meclisinin, Güney Afrika Cumhuriyeti'nin Kiptavn şehrinde yaptığı toplantıda, Kadıyanilik ve onun yan kolu olan ve Lahuriye adıyla bilinen fırkalar konusundaki hükmün ne olduğu, müslümanlardan mı yoksa gayr-i müslimlerden mi sayıldıkları, bu konuda olduğu gibi, (İslam dünyasında yaşayan) gayr-ı müslimlerin konumlarının ne olduğu ve komisyon üyelerine konuyla ilgili takdim edilen bilgi ve belgelerin ışığında geçtiğimiz asırda Hindistan'da ortaya çıkmış Mirza Ğulam Ahmed el-Kâdıyânî ile ilgili talep edilen fetvâ isteğine binaen;

- Kâdıyânîlik ve Lahurilik inancı ve bu inançlar ile ilgili zikredilen bilgiler çerçevesinde yapılan derin araştırmalardan, Mirza Ğulam Ahmed'in peygamberlik iddiasından, kendisinin de peygamber olduğunu ve kendisine vahiy geldiği iddiasının kesinlik kazanmasından, bu iddiasının yazmış olduğu eserlerinden de anlaşılmasından -ki, bunların bir kısmının, kendisine indirilen vahiyler olduğunu iddia etmektedir-, bütün hayatı boyunca bu davasını yayması ve yazdığı kitaplarında ve konuşmalarında insanları Rasul ve Nebi olduğu inancına davet etmesinden, Zarurat-ı Diniyyeden sayılan (cihad gibi) birçok (farzı) inkâr ettiğinin anlaşılmasından sonra; aşağıdaki karara varılmıştır:

1. Mirza Ğulam Ahmed'in, peygamberlik, risalet ve kendisine vahiy indiği hakkındaki iddialarının açık bir inkâr olduğu, dinin zaruri olarak bilinmesi gerekli kesin delilerinden sayılan, Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- ile birlikte peygamberliğin son bulduğu, artık ondan sonra herhangi bir kimseye vahiy inmeyeceği gerçeği karşısında Mirza Ğulam Ahmed'in ve onun gibi düşünenlerin davalarının kendilerini mürtedliğe, İslâm'dan çıkmaya götürdüğü, Lahuriliğin de Mirza Ğulam'ı, Peygamber Efendimiz Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'in gölgesi olarak görmelerine rağmen- Kâdıyânîlik ile aynı (riddet) hükmüne tâbi oldukları,

2. İslâm mahkemesi dışında bir mahkeme veya müslüman kadıdan başka bir yargıç (herhangi bir kimse hakkında) "müslümandır" veya "mürteddir" şeklinde hüküm veremez. Özellikle de, komisyonları ve âlimleri kanalıyla, İslâm ümmetinin üzerinde ittifak etmiş olduğu hususlara muhalefetleri konusunda...

"Müslümanlık" veya "mürtedlik" için, İslâm'ın içinde veya riddetle ondan çıkmış olmanın tam anlamıyla gerçekleştiğinin hükmünü, İslâm'ın veya küfrün hakikatini bütünüyle idrak etmiş, kitab, sünnet ve icma' ile sâbit hükümleri hakkıyla bilen, müslüman bir âlimden başkası veremez. Bunun dışındaki mahkemelerin verdiği hükümler bâtıldır.

Allah Teâlâ en iyi bilendir.[1]

[1] İslam Fıkıh Akademisi, s.13.